

Veliki petek
Sp. Pirniče, 19. april 2019
»Sprejeti trpljenje«

Dragi bratje in sestre!

Ko smo sinoči obhajali spomin postavitve svete evharistije, prve svete maše, sem med drugim omenil, da se to, kar je Jezus za nas pretrpel na križu, dejansko (in ne le simbolično) ponavlja pri vsaki sveti maši. Prošnja, ki jo duhovnik na veliki četrtek moli nad darovi, to dejstvo izraža na povsem nedvoumen način. Pravi namreč: »Sveti Bog, naj se vredno udeležujemo te skrivnosti. Kadar koli obhajamo spomin Kristusove daritve, se izvršuje naše odrešenje.« Kristus tako za naše grehe ni trpel le enkrat za vselej, pač pa se njegova daritev na naših oltarjih dogaja iz dneva v dan. Smemo torej reči, da Jezus trpi tudi danes? Da. Smemo. In to ne le v podobi kruha in vina na naših oltarjih, pač pa v povsem realnih, konkretnih ljudeh, udih njegovega skrivnostnega telesa - Cerkve.

Ko je apostol Pavel pisal kristjanom v Kolose - Kološanom - je med drugim zapisal: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev«. S tem pove, da se Kristusova odrešenska daritev na križu, iz dneva v dan nadaljuje, ko trpi Cerkev v svojih članih. Mi, Cerkev smo Kristusovo telo: ko trpi eden od nas in to trpljenje prenaša po Jezusovem zgledu, se izvršuje naše odrešenje. Morda je to težko razumeti, vendar: vsi mi smo s krstom povezani v eno telo, v Kristusovo skrivnostno telo, in ko v sprejemanju Božje volje vdano in potrpežljivo sprejemamo svoje trpljenje, Kristus trpi v nas in nas s tem odrešuje.

Kako to povedati na bolj konkreten in otipljiv način? Morda s primerom: Predstavljajte si, da se vozite z avtom, pa vas v križišču nekdo - morda hote, morda tudi ne - izsili: lahko bi skočili iz avta in ga začeli zmerjati, lahko bi poklicali policijo in ga prijavili, lahko bi ga tožili pred sodnikom in nemara celo iztožili kakšno odškodnino... Lahko. Vendar tega ne storite. Rečete si: »Hvala Bogu, da ni prišlo do nesreče. Upajmo, da se je iz tega kaj naučil in te svoje napake ne bo ponavljal ter ogrožal še drugih ljudi«, ali kaj podobnega. Sprejeli ste žrtev, morda celo manjše duševno trpljenje, ampak zaradi tega, bo na svetu vsaj za drobno nianso lepše.

Ali, drug primer: zgodi se, da neozdravljivo zbolite. Pred vami sta dve možnosti: lahko se začnete pritoževati čez Boga, zdravnike in zdravstvenega ministra: jadikovati, kako, da se je ravno vam zgodila taka krivica, smiliti se samemu sebi in vsem, ki so si pripravljani za vas vzeti čas. Iz vas sije ena sama užaljenost in jeza. Lahko pa gre tudi drugače: z domačimi se iskreno in realno

pogovorite o nastali situaciji, poskrbite, da bodo seznanjeni s tem, kaj lahko pričakujejo in predvsem poskrbite, da bo čas, ki ga boste še preživeli skupaj kar se da kvalitetno preživet. Sprejeti trpljenje je žrtev: in ravno zato tudi izvir blagoslova za vas osebno in za vaše najdražje.

Bratje in sestre. Vsako trpljenje, ki je sprejeto in podarjeno za druge, prinaša odrešenje. Vsi, ki smo s krstom včlenjeni v Kristusa, v njegovo telo, smo poklicani, da s svojim sprejemanjem in potrpežljivim prenašanjem trpljenja, po Pavlovih besedah, »na svojem telesu dopolnujemo, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim.« In tako bomo tudi sami srečnejši, svet pa lepši in prijaznejši. Amen.